

Sygnatura akt VIII C 929/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko K. S.

o zapłatę 40.974,54 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 929/20

UZASADNIENIE

W dniu 27 stycznia 2020 roku powód (...) Bank S.A. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu K. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 40.974,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że łączyła go z pozwanym umowa pożyczki z dnia 29 stycznia 2015 roku. Pozwany nieterminowo dokonywał spłat zobowiązania, na skutek czego z dniem 25 września 2019 roku zostało ono postawione w stan pełnej wymagalności. Powód wyjaśnił ponadto, że na podstawie art. 95 ust. 1 prawa bankowego wystawił w dniu 27 stycznia 2020 roku wyciąg z ksiąg banku, w którym wskazano wysokość oraz strukturę zadłużenia ciężącego na pozwanym.

(pozew w e.p.u. 4-7)

W dniu 23 marca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem, wnosząc o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa.

Postanowieniem z dnia 2 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 7v., sprzeciw k. 8v.-9, postanowienie k. 10v.)

Na rozprawie w dniu 23 lutego 2021 roku pełnomocnik powoda oraz pozwany nie stawili się.

(protokół rozprawy k. 43)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Rozważania w niniejszej sprawie należy rozpocząć od przypomnienia, iż zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwany powinien zapłacić mu należność w wysokości 40.974,54 zł z odsetkami od daty wskazanej w pozwie w związku z zawartą umową pożyczki (to nie na pozwanym spoczywał ciężar udowodnienia tego, że umowy takiej nie zawierał i nie jest zadłużony). Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Godzi się także przypomnieć, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 r., I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczki udzielił. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że powód nie przedłożył żadnego dowodu na okoliczność łączącego go z pozwanym stosunku zobowiązaniowego. Do akt sprawy nie tylko nie została załączona umowa pożyczki, ale nadto jakkolwiek inny dokument (formularz informacyjny dotyczący pożyczki, wniosek o pożyczkę, potwierdzenie przekazania pozwanemu środków pieniężnych), którego treść pozwalałaby na wysnucie wniosku, iż strony łączyła umowa stanowiąca źródło żądania powoda. Powód zaniechał nawet przedłożenia wyciągu z ksiąg banku, na który powołał się w uzasadnieniu pozwu, jako na dokument stwierdzający zadłużenie pozwanego. Jednocześnie przytoczone w uzasadnieniu pozwu twierdzenia na okoliczność łączącej strony umowy są niezwykle lakoniczne i nie poddają się jakiegokolwiek ocenie. Nie sposób w szczególności ustalić, na jaką kwotę opiewała rzekomo udzielona pozwanemu pożyczka, jakie były jej koszty, na jakich warunkach miała nastąpić spłata zobowiązania, jakie były przesłanki wypowiedzenia umowy i czy zostały one spełnione. Powód twierdzi w pozwie, że pozwany w sposób nienależyty wykonał zobowiązanie, co skutkowało naruszeniem warunków umowy pożyczki, skoro jednak te nie są znane to niemożliwe jest dokonanie merytorycznej weryfikacji tego twierdzenia. Wyraźnego zaznaczenia wymaga, że pozwany wnosząc w treści sprzeciwu o uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa dał wyraz temu, iż kontestuje roszczenie powoda, a zatem to powód, jako strona inicjująca proces, winien wykazać zasadność swojego roszczenia, jeśli z faktu tego chciał wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Powinności, o której mowa, powód nawet nie starał się sprostać.

Jednocześnie brak złożenia jakichkolwiek dokumentów do akt niniejszego postępowania uniemożliwia Sądowi ustalenie, czy pozwany był konsumentem, a tym bardziej kontroli postanowień umownych pod względem ich abuzywności, która to kontrola w przypadku konsumentów winna następować z urzędu.

W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed

Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 r., I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 r., I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy strona powodowa musiała mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, zwłaszcza, że od samego początku procesu była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika.

Reasumując, Sąd uznał, że powód nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia, nie przedstawił bowiem żadnych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej na pierwszej rozprawie. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwo w całości.